

nogle Aar har Indtægten været større end Udgiften, i andre Aar har det ombvendte været Tilfældet, navnlig i de senere Aar, men i de store Træk er der nogenlunde Balance mellem disse to Poster. Forholdet er imidlertid blevet et andet siden i Fjor. Da fremsatte den højtærede Kultusminister for Finansudvalget en samlet Plan, ifølge hvilken der skulde opføres et stort Antal ny Kirkebygninger med tilhørende Præstegaarde o. s. v., en Plan hvorefter hele Udgiften næppe vilde blive mindre end 1 Million Kroner, maaste mere. I Henhold til denne Plan blev der saa i Fjor paa Finansloven bevilget et betydeligt Beløb til ny Kirker og Præstegaarde, saaledes at hele Udgiften til firkellige Djeemed steg til henimod $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og det er i Fortsættelse heraf, at de Bevillinger skulle gives, som der i Aar er Tale om. Dette er altsaa noget væsenligt nyt, noget andet, noget langt mere end det hidtidige. Jeg maa for mit personlige Vedkommende maaste tilføje, at den Gang disse Bevillinger vare Genstand for Afstemning og Indstilling fra Finansudvalgets Side og for Vedtagelse her i Tinget, var jeg fraværende paa Grund af Sygdom, og jeg har derfor først i Aar haft Lejlighed til at udtale mig derom. Det drejer sig her om en planmæssig Række Udgifter, der tilsammen ville løbe op til et betydeligt Beløb, og som man, jeg gentager det, ikke uden aabenbar Uret kan kræve, at Statskassen skal afholde. Og jeg finder saa meget mere Grund til at fremhæve dette, som den Fremgangsmaade, man mener at kunne følge for disse Udgifters Vedkommende, staar i en paafaldende Modsetning til den, man har ment at burde følge i et andet ganske tilsvarende Forhold. Alle ville vide, at der nylig er fremsat Forslag om Opførelse af et betydeligt Antal ny Kirker i Kjøbenhavn. Men Medlerne hertil tænker man sig ikke, at Statskassen skal yde, eller at Statskassen skal give Bidrag til; man foreslaar, at de helt og holdent skulle tilvejebringes derved, at de paalignes de Beboere af Kommunen, som ere Medlemmer af Folfekirken. (Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet [Goss]: Det er en fuldstændig Misforstaaelse). Det tror jeg er fuldkommen rigtigt. (Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Det er aldeles galt!) Ja, ja, i alt Fald den overvejende Del af Udgifterne vil jo dog blive tilvejebragt paa den Maade. Hvor vidt der er nogen Grund til at opføre et stort Antal ny Kirker i Kjøbenhavn, er et Spørgsmaal, som jeg selvfølgelig ikke her skal udtale mig om; men hvis man kommer til den Beslut-

ning, at man vil gøre det, saa er den Bøh, at man lader Folfekirkens Medlemmer betale og ingen andre, den ene rigtige og forsvarelige. Og det er den Bøh, som ogsaa bør følges ved de Udgifter, her er Tale om. Vi, som ere Medlemmer af Folfekirken, maa være belavede paa, at det paalægges os som Pligt at yde Bidrag til Folfekirkens Udgifter, naar den rette Myndighed, det vil sige Lovgivningsmagten, skønner, at det er nødvendigt. Men vi kunne ikke uden Uret vælte en Del af Byrden over paa andre Trodsamsfund. Det er dette, jeg har villet fremhæve; jeg har ikke villet, at denne Uret skulle gaa hen, uden at der rejsedes Indsigelse derimod, saa meget mere som dette kun er et første Skridt, der meget let vil føre mange andre efter sig.

Kjøer: Ja. Klotten er jo rykket stærkt frem, og det beklager jeg for Resten, thi det, jeg har i Sinde at sige, er ikke saa ganske kort. Først vil jeg beklage, at jeg ved Sygdom var forhindret i at være til Stede ved Finanslovens 2den Behandling, ellers vilde jeg have gjort, hvad der stod i min Magt, for at forhindre et Forslag som det, vi nu se opført paa § 26 under Nr. 373, tror jeg nok det er. Det er knap nok, jeg kan se det, men det drejer sig om en Bevilling paa 46,000 Kr. til Restaurationen af det saakaldte Helligaandshus i Randers. Naar jeg nu ikke havde hørt det med mine egne Øren, vilde ingen have faaet mig til at tro, at man vilde have kunnet falde paa at drage saa mange Ting frem for at glatte over denne Bygning, som vi nu have hørt her; men paa den anden Side skal jeg ogsaa indrømme, at der skal saadanne Finesser til for at gaa ind paa at bevilge noget til denne gamle Kasse, med Henhyn til hvilken den ærede Ordfører lagde en stor Veltalenhed for Dagen. Jeg tror, det vilde have været heldigere, om han havde anvendt den paa bedre Tid og Sted. Jeg maa imidlertid endnu mere beundre den ærede Ordfører, for de forfælske Antydninger, han gav, og jeg maa for Resten tilstaa, at det undrer mig, at han sagde, at man netop har opstillet denne Bevilling for ikke at blande sig ind i den heftige Strid, som er ført mellem Videnfælsmændene om denne Sag, en Strid, som nok kunde saa Folk til at gaa over til Videnfælselighed; han søjede til, at de imaa Ting lettere kunde saa Folk i Videnfæls end de større. Men hvorledes han kan forsvare, at man ikke blander sig ind i denne Sag, naar man paanøder Randers By en Bevilling paa 46,000 Kr., det forstaar jeg ikke. Jeg forstaar saa bedre det ærede